

Tisztelt emlékező hallgatóság!

1348 – ban is tombolt egy járvány Európában, akkor a pestis szedte áldozatait. Firenze városából egy csapat elmenekült a környező vidékre, hogy így tartsák magukat távol a veszélyes kórtól. Boccaccio Dekameronjának a témája, amint ezek a jórészt fiatalok egymást szórakoztatják az általuk megélt történetekkel. Számomra az egyik legelgondolkodtatóbb az első nap második novellája volt, amelyik két dúsgazdag párizsi kereskedőről szól, az egyik hithű keresztény, a másik hithű zsidó ember volt. Mindkettő talpig becsületesnek tartotta a másikat és nagyon jó barátok is voltak. A keresztény addig piszkálta társát, hogy térjen át hitére, hogy a zsidó kereskedő elhatározta, elutazik Rómába és ott a gyökereknél szerez tapasztalatokat a keresztény hit megnyilvánulásairól. Amit Rómában tapasztalt, az minden volt, csak nem krisztusi szeretet, alázat és elhivatottság. A hithű zsidó visszatért Párizsba és menten átkeresztelkedett barátja keresztény hitére. Tette ezt azzal a megállapítással, hogy igen erősek és megingathatatlanok az alapok, hogy az általa látottak ellenére a keresztény hit fennmaradt, terjed és irányt mutat. Vajon nem ugyan ez történik velünk magyarokkal? Órákig tartana akár csak felsorolni is azokat a történelmi, politikai történéseket, elképzeléseket, amelyek akár a IX. századtól fogva fáradhatatlanul azon mesterkedtek, hogy mi itt se legyünk. És mégis. Most, feltehetőleg Szűz Mária nevéből eredeztethető csallóközi városból, Somorjából fog fellobbanni a láng, hogy hirdesse a magyar összetartozást. Próbáljuk egy kicsit feltárni megmaradásunk, sikereink titkát. Ha hajlandók vagyunk kitárni lelki szemeink előtt az elmúlt évezredek tapasztalásait, a titok átváltozik inkább tiszta egyszerű törvényszerűséggé. Meg vagyok győződve, hogy népünk kiteljesülése Európa közepén, a Kárpátok féltő ölelésében a Gondviselés eleve elrendeltetése, nem valami véletlen ténfergés következménye. Ahogy a Boccaccio novellájában említett keresztény hit, ahogy a magyarság sorsában tapasztalt Gondviselés által eleve elrendeltetés mindig tökéletes. Viszont mi nem a mennyországban élünk emberek által alkotott társadalmakba szerveződünk és azt tapasztalhatjuk, hogy az ember mintha különös készletet érezne időnként belekontárkodni abba, ami prímán működhethetne. Hogy az emberi beavatkozás a lehető legkisebb kárt okozza az eleve elrendeltetett kiteljesüléshez, jó ha pár szabályszerűséget tudatosítunk. A kiteljesülés nem akkor veszít leginkább lendületéből, amikor mások próbálnak bennünket kisztíliú gáncaikkal akadályozni, hanem akkor, ha hitünket veszítjük és lelki

hazátlanságban mi magunk mondunk le a szent szövetségről. Továbbá az eleve elrendeltettség szinte időtlen. Nyelvünkben, tárgyi, szellemi kultúránkban, tapasztalatainkban évezredek alatt megélt örömök, bánatok ivódtak génjeinkbe. Ehhez képest gyenge két év tatárdúlás, 150 év török iga, 45 év kommunista garázdálkodás gyenge próbálkozása a gonosznak. Ehhez képest. Az eleve elrendeltettség sose kizárólagos. Nagyságának mértéke csak fokozódik azzal, ha megosztjuk másokkal is. Már a honfoglaló törzsek összessége sem volt homogén. Egészséges társadalmi folyamatok mellett nincs gáncsoskodás különböző etnikumok között, egy hajóban utazva mindenki megtalálja helyét a történelem tengerén. Kultúrák ledegradálása, vagy éppel elpusztítása, kitelepítések gyalázatos gyakorlata stb. stb. mindig a tapló emberi beavatkozás eredménye. Két fa, két fűszál, két ember nincs egyforma a kerek világon. Attól értékes és érdekes életünk, hogy népek, nemzetek egymást tiszteletben tartva legyenek sokszínűek. Itt ahol most is állunk, majd egy évezreden keresztül létezett egy királyság, ahol a tót pásztort, a magyar parasztot és a horvát halászt annyira nem érdekelte, hogy éppen melyik királyi ház adja az uralkodót, csak hagyják őket békén és hagyják őket boldogulni. A XV. Században pedig kikristályosodott a megnevezés is, ami nagyon mély, komplex és modern egységtudatot jelentett a „ Magyarország Szentkoronájának alattvalói „ megnevezésben.

Az eleve elrendeltettség általam említett utolsó ismervét úgy jellemezném, a kovász jelenléte. A kovász is viszi, cipeli magában a mindig van egy kicsi a kezdetekből üzenetét, élményét. Biztosítja az azonost, a folytonosságot. Akár más időkben, más térben és más kihívások közepette megfelelő közegben beoltva teljesíti be küldetését. A változást mindig fejlődéssé nemesítve úgy halad előre, hogy múltról sem feledkezik meg.

A 101 évvel ezelőtt összetákoltt trianoni békediktátum az első világháborút lezáró határozatok részeként szöges ellentétben volt a közép – európai népek természetes történelmi fejlődésfolyamatával. Hatására a felszabdalt államalakulatok az eltelt 101 évben sokkal sebezhetőbben néztek szembe a jellegüket, értékeiket, fejlődésüket, vagy éppen a pusztta létüket veszélyeztető kihívásokkal. Még nagyon sok mindenünket félthetünk. Úgy érzem, még nem csúszott ki a talpunk alól a talaj. Mindössze el kell döntenünk, hogy közösséget vállalunk – e a legkisebb közösségeinkkel, városunk polgáraival, felvállaljuk és

értéknek tekintjük magyarságunkat és naponta azért dolgozunk, hogy ez az érzés ne merüljön ki hangzatos, pont ilyen közösségekben jól hangzó lózungokban. Tiszta magyarságtudattal felvértezve erősíteni kell a hosszú évszázadokig együtt, vagy egymás mellett élő különböző nemzetek egészséges szövetségét. Csak egymásra támaszkodva, egymást erősítve tudunk megmaradni csehnek, lengyelnek, magyarnak, vagy szlováknak. Sokkal több köt minket össze, mint ami elválaszt.